

Het meisje op de trap

PETER PIM WINDHORST

Illustraties: Mieke Driessen.

De eerste keer liep hij haar snel voorbij.

Marc had haast. Het plastic tasje van de supermarkt dreigde te scheuren en hij wilde andere kleren aantrekken. Het oranje colbertje dat hij op zijn werk verplicht moest dragen, was gemaakt van een kunststof die op warme dagen snel begon te kriebelen. Het rook ook vies... zweterig en naar de sigaretten van de klanten.

Ze zat op de trap tussen de derde en de vierde verdieping in een vlek van zonlicht dat door een van de kleine ronde ramen in het trappenhuis naar binnen viel. Een zwarte streep – de schaduw van de dwarsbalk in het kozijn – deelde haar precies in tweeën. Marc moest nog drie trappen. Hij mompelde iets wat hij waarschijnlijk zelf niet eens verstond en klom verder omhoog.

Anderhalf uur later zat ze er nog steeds.

Marc had zijn avondmaal in de magnetron opgewarmd. Daarna was hij aan een halfslachtige poging begonnen de keuken op te ruimen. Hij had afgewassen en een pakje *salami* dat al een week over de datum was uit de koelkast gevist. Met een vies gezicht had hij de zurig ruikende vuilniszak uit de afvalbak gehaald. Nu trok hij de deur achter zich dicht op weg naar de vuilcontainer; hij was van plan meteen door te lopen naar *Le Vieux Canard*.

Er zaten vaker mensen in het trappenhuis. Het slot van de voordeur was al jaren kapot. De buurt was niet slecht maar af en toe kroop er toch een verslaafde naar binnen. Céline, de gepensioneerde logopediste op nummer 37, vertelde regelmatig en telkens weer met een stem die trilde van ver-

ontwaardiging ('Het was zo'n keurige flat toen mijn man en ik hier kwamen wonen') over de prostituee die zij er ooit met een klant had betrappt ('op heterdaad, ja') maar zoiets was Marc in de afgelopen vier jaar nooit overkomen. Hij kwam alleen maar middelbare scholieren tegen die gelaten wachtten op hun bijlessen door een van de studenten uit de flats op de begane grond.

Het kwam door de vuilniszak die een vies nat spoor op de stenen treden lekte dat Marc zich realiseerde hoe netjes zij er uitzag. Hij hield de vuilniszak demonstratief zo ver mogelijk bij haar vandaan. Ze glimlachte maar zei verder niets. Ze draaide haar benen opzij, de knieën keurig tegen elkaar, om ruimte voor hem te maken. Haar hand lag op het handvat van een klein donkerblauw koffertje, zo één met wieltjes. 'Een stewardessenkoffertje,' had zijn moeder ze altijd genoemd. Hij kon de wielen bijna horen ratelen over de vloer van een of ander vliegveld.

'Bonsoir.' Zijn begroeting klonk nu duidelijker.

'Een lekker wijf?' Luc was lang en knokig met grote diepliggende ogen. Hij was druk met het opwrijven van zijn wijnglazen. Telkens hield hij er een met samengeknepen ogen tegen het witte TL-licht. Verder was zijn aandacht vooral gericht op het grote televisiescherm waar zich een geluidloze voetbalwedstrijd op afspeelde.

Het was rustig in de bar. Aan een van de tafeltjes tegen de

achterste muur, onder een knipperende Bastos-reclame, zaten twee Nederlanders die Luc professioneel negeerde. Hij hield er niet van als toeristen naar dit deel van de stad kwamen. Marc dronk van zijn wijn. Hij was verbaasd over wat hij in die paar seconden op de trap allemaal had gezien én onthouden. 'Donkere krulletjes, een rond gezichtje, een wipneus... ja, en donkere ogen, zwart of donkerbruin... zoiets. En nette kleren. Het lijkt wel werkkleding van een bank of zoiets.'

'Tieten?' Luc klonk verveeld. Hij zette het glas waarmee hij bezig was even op de bar om met zijn handen duidelijk te maken wat hij bedoelde.

'Alsof ik niet weet waar-ie het over heeft,' dacht Marc.

'Ze zat,' zei hij. 'En ze had een jasje aan.'

Het lukte Luc om verbaasd te kijken naar de twee Nederlanders die met nijldige koppen naar de uitgang liepen. 'Als je niets hebt gedronken, moet je betalen voor het toilet,' riep hij ze na. 'Eikels,' zei hij tegen Marc maar mat en verveeld alsof hij er niet echt bij was. 'Is het niet een scharrel van een van je burens?'

'Godverdomme!'

Ondanks alles schrok hij van haar. Het licht in het trappenhuis floepte uit, net voordat hij op de derde verdieping aankwam. Even zag hij helemaal niets. En toen zijn ogen aan het donker wonden, verscheen ze langzaam in beeld. Nog steeds in dezelfde houding; de rug recht, de knieën tegen elkaar en de rechterhand op het handvat van haar koffertje. Marc liet zich een aantal treden terugzakken en tastte naar de schakelaar; nu was het haar beurt om met de ogen te knipperen. Hij was een glas eerder uit het café weggegaan. Omdat het zo rustig was, had hij bedacht, maar ook vanwege de nieuwsgierige spanning die hij voelde. Luc had er iets van meegekregen, hij had hem bij zijn vertrek een quasigeile knipoog gegeven. En nu stond hij hier te hijgen omdat hij zo snel naar huis was gelopen, net als hij de trappen met meer vaart had genomen dan anders.

In het schelle licht zag ze er iets verfrommelder uit dan eerder op de dag. Haar donkerbruine ogen stonden vermoeid. Ze had opgedroogde korreltjes make-up in de rimpeltjes van haar ooghoeken en het lukte haar nauwelijks om te glimlachen. Het was inderdaad een soort werkkleding die ze droeg,

zag hij, inclusief een naambordje op haar linkerborst. Hanna, stond er op maar net voordat hij de achternaam kon lezen, gaf de schakelaar de vertrouwde droge klik en floepte het licht weer uit.

Terwijl hij bijna automatisch naar beneden sprong om het licht weer aan te doen, besepte hij dat hij nu niet meer gewoon door kon lopen. Hij klom weer naar haar toe en stak gelijk zijn rechterhand uit. 'Ik ben Marc.' Haar handen waren te koud en uit de manier waarop ze Hanna zei, dat ene woord was al genoeg, snapte hij dat zij niet uit Parijs kwam, zelfs niet uit Frankrijk.

En tegelijkertijd drong tot hem door dat haar samengeknepen knieën niet met een aangeleerd fatsoen te maken hadden. Hij zag het aan de krampachtige manier waarop ze haar billen tegen de stenen traptrede duwde. 'Kom,' zei hij en pakte haar koffer beet. Ze had er moeite mee om op te staan en strompelde, een ander woord kon hij er niet voor vinden, achter hem aan over de drie trappen naar zijn flat.

Terwijl hij met een hand de deur van het toilet voor haar opende, trok hij met de andere haar koffer over de drempel. Ze maakte een opgelucht geluidje terwijl ze de WC-deur achter zich sloot.

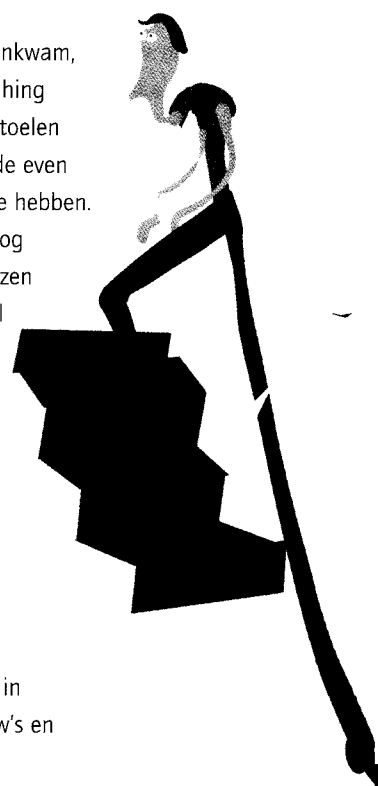
Toen ze even later de kamer binnenkwam, had ze haar jasje uitgetrokken. Ze hing het over een van de vier houten stoelen die bij de tafel stonden. Het duurde even voordat het hing zoals zij het wilde hebben. Marc hield een literfles wijn omhoog en schonk na haar knikje twee glazen vol. Hanna dronk haar glas zo snel leeg dat hij meteen een tweede voor haar in kon schenken.

'Hoe lang heb je nou eigenlijk op die trap gezeten?'

Hij keek haar vragend aan over de rand van zijn wijnglas.

Ze gaf antwoord. Maar in een taal waar hij niets van begreep.

'Hanna,' hoorde hij haar zeggen, maar het waren twee lettergrepen in een rij van lange s-klanken, dikke w's en

rollende r'en. Oosteupees, Slavisch, dacht Marc die geen andere taal kende dan het Frans dat hij van zijn moeder had geleerd en de drie woorden Engels die hij had onthouden van de televisie.

'Oké. We hebben een klein probleem,' zei hij. Maar dat begreep zij natuurlijk ook niet. Ze antwoordde wel, nog steeds niet in het Frans.

Hanna was gaan zitten op de gebloemde sofa. Marc keek toe terwijl ze haar schoenen uittrok. Ze zette ze netjes naast elkaar en maakte vervolgens het bovenste knoopje van haar witte overhemd los. Ze nam nog een slok wijn en durfde haar benen pas op de bank uit te strekken nadat Marc geknikt had. Ze had lichtbruine kousen aan van een materiaal dat een beetje spiegelde in het licht van de lamp; de stof om haar tenen en haar hielen was iets donkerder dan de rest. Voor zijn ogen viel ze in slaap. In één keer, alsof iemand ergens een knop omdraaide. Haar ogen vielen dicht en op haar buik na, die met een vast ritme op en neer ging, bewoog er niets meer.

Hij bestudeerde haar zorgvuldig. Hij bekeek de dunne blauwe adertjes in haar oogleden, de huid om haar kaak die nog zo strak was als bij een jong meisje, de dunne haartjes bij haar oren en de nagels van haar vingers die netjes waren geknikt en gevijld maar niet gelakt. Hij zocht op haar slapende lichaam naar antwoorden op zijn vragen maar kon ze niet vinden.

De donkerblauwe slaapzak die hij uit de gangkast pakte, rook muf. Hij legde 'm voorzichtig over haar heen en zette na enig nadenken de deur naar het balkon op een kier. De frisse lucht smokkelde de geluiden van de grote stad naar binnen, het brommen van het nooit aflatende verkeer, de sirenes, vliegtuigen op weg naar andere steden of juist naar Parijs... de hele mêlée waaruit ze aan hem verschenen was maar waar ze zelf niet wakker van werd.

Toen hij ging plassen, zag hij op de spoelbak een kartonnen doosje met tampons staan. Hij maakte het open en zag dat het nog helemaal vol zat. Met zijn wijsvinger gleed hij over de tampons. Ze waren apart in cellofaan verpakt en het maakte een knisperend geluid.

Marc hield van de late diensten in de zonnestudio waar hij

werkte; hij kon dan uitslapen. Die ochtend werd hij vroeger wakker dan anders. Toen hij zich afvroeg waarom, werd er nog eens op de deur geklopt.

'Entrez.' Zijn stem was nog niet wakker en klonk schor.

Hanna zei iets dat hij voor 'goedemorgen' hield, ook omdat ze er op die manier bij lachte. Ze droeg een dienblad op haar linkerhand en zette een kop koffie en een bordje met een croissant op het tafeltje naast zijn hoofdeinde. Op de terugweg naar de deur schoof ze het gordijn open en bukte ze zich om zijn sokken en zijn onderbroek op te rapen. Door het plotselinge felle licht kneep hij onwillekeurig zijn ogen dicht. Toen hij ze weer kon openen, had Hanna de deur vande slaapkamer al achter zich gesloten. De koffie was sterk en heet, veel beter dan de oploskoffie die hij normaal dronk. Hij deed echt zijn best om met de croissant niet te kruimelen. Hanna riep iets naar hem toen hij aangekleed uit zijn slaapkamer kwam. Ze was bezig in de keuken. De deur naar het balkon stond open en zijn kleine radio stond aan, hard, op een station dat hij niet kende. Ze zong mee, zonder woorden, terwijl ze borden en glazen met dampend heet water afspoelde. Eigenlijk wilde hij met haar praten, of dat in ieder geval proberen, maar door al haar drukte leek de keuken te klein voor twee personen. Marc liep door naar de WC.

Ze had chloor in de toiletpot gegoten. Misschien had ze hem daarvoor ook gewaarschuwd maar hij begreep haar godverdomme niet. Meteen nadat hij begon te plassen steeg een pijnlijk scherpe damp omhoog die op zijn ogen sloeg en op zijn keel.

Met een klap gooide hij de voordeur achter zich dicht. Het was kwart over negen. Zijn baas verwachtte hem niet voor twaalf uur en voor *Le Vieux Canard* was het ook nog te vroeg. Hij sloeg rechtsaf en besloot in de richting van het oude gemeentehuis te slenteren. Gelukkig regende het niet.

Net als op andere dagen gebruikte Marc zijn pauze om boodschappen te doen bij de Monoprix. Hij kocht brood, koffie, voorverpakte vleeswaren en een magnetronmaaltijd. Daarna liep hij naar de kassa maar halverwege de gang met de babyvoeding stopte hij plotseling. Een jonge vrouw die achter hem liep, botste bijna tegen hem op en vloekte. Hij keek haar zonder iets te zeggen na en liep met zijn mandje

weer terug naar de groenten, het begin van het supermarktcircuit. Tijdens de tweede rondgang koos hij verse tomaten en een komkommer, een pak thee, een doos met koeken, een fles wijn en een tweede magnetronmaaltijd, eenzelfde als hij eerder al had uitgekozen.

Het tasje waarmee hij halverwege de avond de trap naar de flat beklom, was zwaarder dan het tasje van de avond ervoor. Hij maakte de deur van de flat open en zette zijn boodschappen onder de kapstok.

Het rook naar knoflook en met rozemarijn gebraden vlees en de tafel was gedekt voor twee personen, mét soepkommen en wijnglazen. Hanna zat op de bank televisie te kijken. Ze richtte de afstandsbediening op het scherm dat gehoorzaam op zwart sprong. Haar ogen gleden langs het klokje dat op de televisie stond, héél even maar, maar hij had het gezien.

'Ik moest laat werken. Late dienst.' Hij hoorde zelf hoe hij iets harder praatte dan anders, met iets meer nadruk op de lettergrepen.

Ze knikte alsof ze hem begreep en liep naar de keuken. Toen hij even later zijn eerste lepel aardappelsoup at, lachte ze en klapte ze in haar handen.

Hij lachte terug. 'Daar zitten we dan met z'n tweeën.' Met handgebaren probeerde hij haar duidelijk te maken dat ze erg lekker had gekookt.

Ze was mooi, dacht hij. Ze was meer ontspannen dan de vorige avond. De lijnen bij haar ogen en haar mond waren niet meer zo scherp aangezet en haar krullen leken losser om haar hoofd te dansen, spontaner. Ze had ook andere kleren aan. Een donkerblauwe rok die net over haar knieën hing en een bloes met bloemetjes en een geschulpte kraag. Een beetje truttig misschien, vergeleken met de kleren die hij zijn klanten zag dragen maar het gaf haar iets vertrouwds. Als Hanna door had hoe hij haar bestudeerde, liet ze daar niets van merken.

Na het eten deden ze samen de afwas. Toen hij de laatste borden afdroogde, vond zij het tasje met boodschappen in de gang. Ze haalde alles eruit en gaf het een plaatsje in de keuken. Bij de twee identieke magnetronmaaltijden begon ze

weer te lachen. Ze wees naar de foto's op de verpakking en naar hen tweeën maar wat ze precies zei, kon hij niet volgen. Daarna keken ze samen televisie, een Britse kostuumfilm die Frans was ingesproken. Het was voor het eerst sinds lange tijd dat Marc niet naar het café ging maar hij dacht niet dat Hanna daar zin in had.

Terwijl de aftiteling liep, haalde Hanna de slaapzak uit de gangkast. Marc stond op en zette de deur van het balkon op een kier. Hij liep terug de kamer in en belandde samen met haar in de krappe ruimte tussen de salontafel en de bank. Hij voelde de glazen rand van de tafel tegen zijn kuit en haar lichaam tegen het zijne en zonder dat hij daar een beslissing over genomen had, gaf hij haar een kus... op de wang, niet meer dan een zoen eigenlijk. 'Bonnuit'.

Ze keek hem recht in de ogen en zei iets wat hij niet begreep. Marc trok zijn schouders op en maakte zijn ogen groot, vragend.

Ze dacht even na en zei toen 'Tomorrow...'

'Tomorrow? Demain?'

Hanna bewoog haar heupen heen en weer. 'Tomorrow, yes, tomorrow we fuck.'

Ze legde de slaapzak op de bank en begon aan de knoopjes van haar blouse te frummelen. Marc liep naar zijn slaapkamer. Terwijl hij de deur achter zich sloot, vroeg hij zich af of zij wel wist wat 'tomorrow' betekende.

Marc had er niet van opgekeken als hij die nacht over Hanna had gedroomd maar dat gebeurde niet. Hij sliep diep en werd wakker met een verjaardagsgevoel: hij wist dat het een bijzondere dag ging worden al voordat hij zich herinnerde waarom. Hij hoorde haar stem in zijn hoofd. 'Tomorrow, yes, tomorrow we fuck.'

Hanna zong in de keuken, met een hoge stem. Hij begreep de woorden niet maar het klonk vrolijk en weemoedig tegelijk, een lied dat kinderen uit een boerendorp met Pasen zingen in de kerk.

'Marc!'

Ze riep en hij voelde dat hij een stijve kreeg.

Hanna had brood geroosterd, eieren gebakken en wentel-teefjes gemaakt. Ze zette hem aan tafel, plaatste de schalen met eten voor hem en schonk koffie voor hem in. Daarna ging ze aan de andere kant van de tafel zitten; ze dronk zelf ook koffie en knabbelde wat aan een stukje stokbrood maar keek vooral hoe hij at, met haar volle aandacht. Ze lachte terwijl hij at. De warme gesmolten roomboter die langs zijn kin droop, veegde ze er voorzichtig af met een vinger die ze aflikte nadat ze er ook wat kaneel en suiker mee van zijn bord had gedept.

Toen hij klaar was, droeg ze het serviesgoed naar de keuken.

'Marc!'

Ze kon zijn naam op allerlei manieren uitspreken.

Ze stond in de deuropening en had haar keukenschort afgedaan. Ze had een grote zwartleren portefeuille in haar hand en viste er wat briefjes uit die ze voor hem op tafel legde. Het waren kassabonnetjes zag hij, voor boodschappen die ze gisteren en eergisteren had gedaan. Ze wees naar de totaalbedragen en keek hem vragend aan. Veel was het niet, ze had slim gekocht bij een goedkope supermarkt waar Marc zelden kwam.

Hij knikte en haalde zijn eigen portemonnee tevoorschijn. Hij pakte er twee briefjes van 50 euro uit en schoof ze over de tafel naar haar toe. Het was meer dan ze had uitgegeven maar zo had ze ook geld voor vandaag en morgen, schatte hij. Ze pakte het geld aan en gaf hem de bonnetjes; hij wist niet precies wat ermee te doen maar stopte ze bij elkaar in

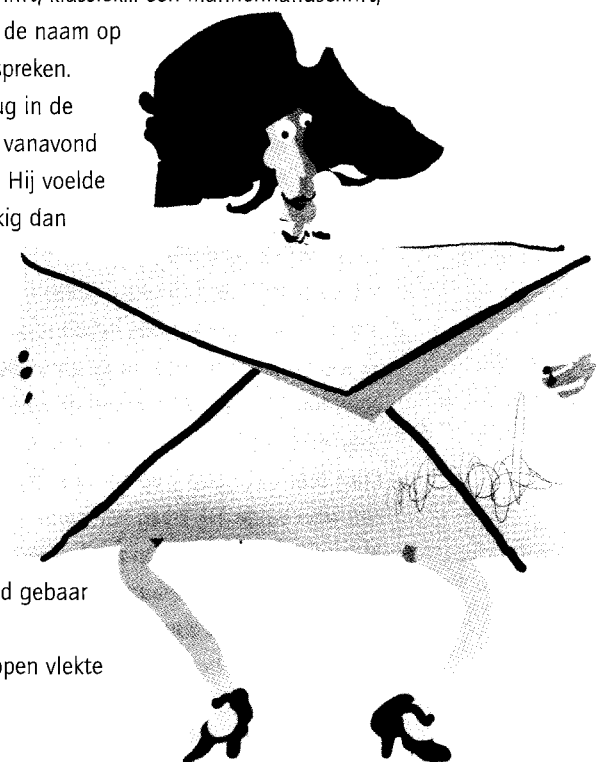
een leeg vakje van zijn portemonnee.

Het leek hem geen gelukkig moment om haar aan haar uitspraak van de vorige avond te herinneren. Het was bovendien al bijna tijd om naar de zonestudio te gaan. Bij de deur wilde hij haar weer een zoen op haar wang geven maar ze draaide haar gezicht zo dat hun lippen elkaar raakten. Met haar vingers duwde ze daarna zijn mondhoeken omhoog. Hij begreep niet wat ze er bij zei; het klonk goed. Het trappenhuis rook naar nat cement en een beetje naar ammonia. Hij hoorde stofzuigers, televisies en op een van de portieken ruziënde stemmen. Beneden opende hij het grijsmetalendeurtje van zijn brievenbus. Er zat een huis-aan-huisblad in, twee rekeningen, een verkeerd bezorgde ansichtkaart en een brief voor Hanna.

Hij bekeek de envelop. De postzegel was Pools, dat begreep hij nog wel. De plaats waar de brief was gestempeld, had een naam met te veel medeklinkers, net als Anna's achternaam trouwens. Haar naam en zijn adres waren opgeschreven met een vulpen met een brede punt, de inkt was op een paar plaatsen uitgelopen en vlekkerig. De afzender had een mooi, krachtig handschrift, klassiek... een mannenhandschrift, dacht hij maar hij kon de naam op de achterkant niet uitspreken.

Marc stak de brief terug in de brievenbus. Hij zou 'm vanavond wel aan Hanna geven. Hij voelde zich iets minder gelukkig dan voor hij de brief had gezien. 'Mijn man schreef ook altijd zulke mooie brieven. 'Nicolettes stem klonk als een schorre papegaai. Luc deed alsof hij zuchtte en maakte met zijn wijsvinger een draaiend gebaar voor zijn voorhoofd.

'De inkt op de enveloppen vlekte

altijd omdat
 Vader ze in zijn
 bek
 naar binnen bracht.'
 Ze begon te
 lachen, crème de
 menthe over de
 vlekkeloze bar van Le
 Vieux Canard heen proestend. 'Vader,
 zo heette onze hond hij was zwart
 met een witte vlek.' Ze wees naar haar
 keel. 'Vandaar.' Luc haalde een vaatdoek
 onder de bar vandaan en begon te poetsen.
 'Een brief? Op jouw adres? Is dat niet vreemd?'
 'Hij had een speciale pen om brieven mee te
 schrijven.
 Die had zijn
 vader voor hem gekocht. In
 Venetië.' Nicolette zat kaarsrecht op haar vaste kruk naast
 de automaat waar je een klein bakje met pinda's kon laten
 vullen. Ze moest toch al bijna tachtig zijn en kwam drie keer
 in de week naar het café om crème de menthe te drinken.
 Als ze er was, bemoeide ze zich met elk gesprek dat aan de
 bar gevoerd werd, vreemd genoeg zonder de anderen aan te
 kijken. Ze keek altijd recht naar voren, naar de flessen en de
 spiegel daarachter. Dat maakte het gelukkig makkelijker om
 haar te negeren.
 'Hoe lang zit ze nou bij jou?'
 Marc knikte: 'Dat is het nou... twee nachten. Ze moet mijn
 adres meteen aan iemand hebben doorgebeld.'
 'Ik zou de telefoon maar in de gaten houden.' Luc kneep zijn
 ogen tot spleetjes. 'Ze kan wel de hele wereld bellen... op
 jouw rekening.'
 Marc dronk zijn glas leeg en zei er niets van dat Luc het met-
 een weer vulde. Hij kreeg het warm en koud tegelijk. Hij wist
 zeker dat Hanna nooit op zijn kosten zou bellen – noodgeval-
 len uitgezonderd, uiteraard – maar hij wist ook dat Luc allen
 maar neerbuigend zou glimlachen als hij dat nu zou zeggen.
 Het was druk in het café. Het was nog te koud voor het ter-

ras. Het geroezemoes drong niet door tot in Marcs hoofd. Het
 leek alsof iemand ergens een grote volumeknop lager had
 gedraaid en in dezelfde beweging de afstelling voor de kleu-
 ren had ontregeld. Hij hoorde Nicolettes gekakel nauwelijks
 maar het groen van haar drankje deed pijn aan zijn ogen;
 haar glas leek een eigen hartenklop te krijgen tegen het licht-
 blauw van haar versleten twinset.

Marc liet zich nog eens bijschenken. Was het de vierde of de
 vijfde? Hij wist het niet meer.

'De liefde, ja... de liefde.' Het was lastig om na te gaan tegen
 wie Nicolette het had.

'Ze kan wel zo'n Oosteuropese crimineel zijn!' Dat was Lucs
 stem – een beetje als walvisgeluid dat onder water onvoor-
 stelbaar ver draagt. 'Ze hebben een plan met je.'

'De liefde, ja... de liefde.' Nicolette kon helemaal niet zingen.
 'Ze zijn al verder dan de mafia.'

'Luc.' Marc ging rechtop zitten. Hij hield zich stevig vast aan
 zijn wijnglas. Met de wijsvinger van zijn andere hand wees
 hij naar de barman. 'Als ze ergens in Oost-Europa een plan
 maken om ons af te zetten, waarom kiezen ze mij dan. Ik heb
 toch geen cent te makken.'

Zelf vond hij zijn redenering hout snijden. Maar in Lucs blik
 zag hij dat de barman hem niet begreep, of misschien ver-
 stond hij hem wel niet. En dat zou kunnen, dacht Marc, want
 er was iets vreemds aan de hand met zijn lippen.

Beneden in het portiek had hij zich voorgenomen de trappen
 precies te tellen maar na een paar treden was hij de tel al
 kwijt. Hij struikelde; het was lastig om de trap te beklimmen
 én de brief aan Hanna te bestuderen. Daar moest hij maar
 even voor pauzeren. Hij liet zich op de koude treden zakken
 en probeerde de enveloppe nauwkeurig te bekijken. Hij moest
 zich concentreren, anders zag hij alles dubbel.

'Tik'. Het licht ging weer uit.

'Kut, kut, kut...' Pas aan de echo hoorde hij dat hij had
 geschreeuwd.

Achter hem ging een deur open; er kwam iemand het trap-
 penhuis in. Hij had geen zin zich ermee te bemoeien; hij
 wilde weten wat voor brief Hanna had gekregen.

'Marc.'

Hij knipperde met z'n ogen tegen het plotselinge felle licht. Het eerste wat hij zag waren de zwarte vegen op de enveloppe. Maar dat klopte. Hij had 'm twee keer uit z'n handen laten vallen en gelukkig weer teruggevonden.

'Marc.'

Het was Hanna. Ze stond een paar treden boven hem in een ochtendjas van een glimmende donkerrode stof. Met een hand hield ze de trapeuning vast, met de ander wreef ze in haar ogen. Ze had het koud, dat begreep hij ook wel. Haar stem was zacht. 'Marc?'

Hij zwaaide met de brief; hij wilde gaan staan maar dat lukte niet, even voelde het alsof hij op een te snel lopende roltrap stond. Hanna kwam naast hem zitten en pakte de brief uit zijn handen. Hij tikte op de enveloppe met zijn vinger. 'Wie stuurt jou brieven op mijn adres?' Misschien had hij iets minder hard kunnen praten.

Hanna las de naam van de afzender op de achterkant van de enveloppe. Ze schoof haar vinger tussen de flap en ritste 'm open. Er zaten twee velletjes in, dicht beschreven met hetzelfde regelmatige handschrift als op de enveloppe.

'Wie is dat?' Hij maakte een schrijvende beweging met zijn hand.

Hanna's ogen vlogen over de regels. Ze was blijkbaar erg blij met de brief, dacht Marc, want ze had tranen in haar ogen. Ze draaide haar hoofd naar Marc en wees naar de handtekening onder aan het tweede velletje. Ze zei wat maar hij begreep haar niet.

Wéér floepte het licht uit.

In het donker legde ze haar hand op zijn bovenbeen. Haar stem was zacht en aarzelend. 'Father. Yes, is my father.' En aan de bewegingen van haar hand voelde hij dat ze knikte. Hij was opgelucht. 'Father', had ze gezegd. Vader, iedereen heeft een vader.

Zo zaten ze vijf minuten in het donker naast elkaar op de trap. Zwijgend, want ze begrepen elkaars taal niet. Toen ging Hanna staan. Ze trok Marc voorzichtig overeind en duwde hem zo goed en zo kwaad als het ging de trap op naar zijn flat. In zijn slaapkamer trok ze hem zijn schoenen en zijn

oranje jasje uit, ze maakte de bovenste knoopjes van zijn overhemd los, legde een deken over hem heen en trok het gordijn dicht. Marc sliep toen al.

De volgende morgen regende het. Marc lag op zijn bed en hoorde hoe de wind de druppels tegen het glas blies. Het lukte hem niet om weer in slaap te vallen al was het nog lang geen zeven uur. De banden van de auto's maakten een sissend geluid op het kletsnatte asfalt. Marcs mond was uitgedroogd; hij had het te warm met al zijn kleren nog aan en was te lamlendig om op te staan en ze uit te trekken. Het lukte hem niet de onaangename lucht uit zijn neus te krijgen van zijn te lang gedragen sokken.

Hannas hoofd verscheen om de deur, behoedzaam als het kopje van een muis die wéét dat er een kat in huis is. Marc keek in het halfduister tussen zijn wimpers door naar haar zonder te laten merken dat hij wakker was. Ze droeg dezelfde rode ochtendjas als de avond ervoor, de ceintuur strak aangehouden, de panden van de zoom tot de kraag over elkaar geslagen. Toen ze op het bed ging zitten, kon hij haar ruiken, niet haar zeep of haar parfum maar haar lichaam zelf. Het was een aangename geur waarvoor hij geen woorden had. Toen ze begon zijn kleren uit te trekken met snelle en precieze bewegingen, als een verpleegster eerder dan als een minnares, maakte hij een kreunend geluid en deed alsof hij ontwaakte.

Ze zei iets dat 'goedemorgen' zou kunnen zijn en maakte hem duidelijk dat hij zijn achterwerk op moest tillen zodat ze zijn broek en zijn onderbroek langs zijn zweterige benen naar beneden kon trekken. Z'n pik hing als een opgerolde slak tussen zijn benen; hij probeerde er een grap over te bedenken maar gaf de poging snel op. Woorden hielpen toch niet bij haar.

Hanna stond op en liep naar de deur. Ze wenkte dat Marc haar moest volgen. Naakt liep hij achter haar aan naar de badkamer die warm en nevelig was door de damp van de stromende douche. Ze duwde hem onder de waterstraal. Met zijn voorhoofd leunde hij tegen de witte tegels terwijl het loeihete water over zijn hoofd, zijn rug en zijn benen

stroomde.

Ze ging achter hem staan; lepeltje lepeltje maar dan staand. De douchecabine was klein maar het paste precies. Hij voelde haar lichaam, haar borsten tegen zijn rug en het haar op haar venusheuvel tegen zijn billen. Ze zeepte hem in tot elke centimeter van hem met schuim was bedekt dat ze daarna behoedzaam wegspoelde; ze waste hem op zijn hoofd, achter zijn oren, onder zijn armen, tussen zijn benen en achter zijn voorhuid, onder zijn voeten en op alle andere plekjes die ze kon vinden tot hij overal schoon en dampend lichtroze was. Even later trok ze in één beweging de dekens van het bed zodat hij zich nergens kon verstoppen. Ze opende de gordijnen en ze vrijden in het grijze licht dat door de regendruppels heen Marcs slaapkamer binnenstroomde. Haar vel was glanzend wit, haar ledematen gespierd en vlak voordat ze klaarkwam, schrijlings op hem, haar armen achter haar hoofd zodat haar borsten onbevreesd naar voren staken, riep ze: 'Yes, yes... we fuck beautifull.' En ze stak haar armen recht omhoog, een supporter in dat ene glorieuze moment net voordat de scheidsrechter fluit, de bal nog in de lucht maar wel al onhoudbaar óver de doellijn; tegelijk alleen én één met de hele wereld.

'Main-TE-nant.'

Het was april en de lente kon niet meer terug. Marc zat in het parkje bij het oude ziekenhuis. Er speelden kleine kin-

deren op het gras om de vijver. Hun moeders zaten op de bankjes langs de wandelpaden en probeerden hoe ver ze hun rokken omhoog konden trekken om hun winterbenen klaar te maken voor hun zomerkleren. Maar Marc keek naar de lippen van Hanna die zich voorzichtig plooiden om haar eerste Franse woorden. Marc wist dat hij haar geen Frans kon leren maar 'hier' en 'nu'... dat moest lukken en hij vond het belangrijke woorden.

'MainTNANT.'

Ze tikte met haar vingers op de leuning van gietijzeren krullen om duidelijk te maken dat ze begreep wat het woord betekende. Ze lachte en keek hem onafgebroken recht in de ogen. Vanaf hun eerste vrijpartij konden ze niet van elkaar afblijven. Hanna sliep niet meer op de sofa.

Marc schoof naar haar toe en legde zijn arm om haar heen. Hij drukte zijn lippen op de hare. Ze moesten allebei lachen door de droge tik van de statische elektriciteit net voordat hun lippen elkaar raakten.

'Maintenant,' zei Hanna met haar lieve gezicht minder dan tien centimeter van het zijne. 'Maintenant... you my father.'

ADVERTENTIES

vanabbemuseum
 Bilderdijklaan 10
 NL-5600 AE Eindhoven
www.vanabbemuseum.nl

ARGUMENT
 vertoningsruimte
 Korte Schilperd 17 5020 SV Tilburg 0165367200
argument@af.nl www.argument-tilburg.nl

RUIMTE-X
 kunstenpodium Tilburg
www.ruimte-x.nl

KAZOO
 COMMUNICATIE
www.hoeckazoo.nl

DE PONT

FACTORIUM
 PODIUMKUNSTEN
www.factoriumtilburg.nl